

## [Gregersen.]

ikke den samme indtrængende tale? Det er på tide at standse skatteskruen, det er på tide, at staten bliver noget mere tilbageholdende med sine bevillinger.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard gjorde i sine ordførertaler opmærksom på det store antal bevillingssager, regeringen i det sidst forløbende finansår havde oversendt til finansudvalget, og mente ikke, det var udtryk for nogen særlig sparevilje fra regeringens side. Hertil svarede finansministeren for det første, at der de to foregående år havde været endnu flere bevillinger, og for det andet, at de gange, han havde været kaldt til samråd i finansudvalget, havde man haft det indtryk, at finansudvalget havde ønsket de pågældende bevillinger sat op. Det sidste gælder i hvert fald ikke retsforbundet. Vi er, som nævnt i mit første indlæg, gået ind for flere hundrede millioner kroners besparelse.

Jeg har da også i de sidste dage oplevet, at det samlede finansudvalg har sagt nej. En forening skal i sommer holde en kongres her i København. Arrangørerne ansøgte i den anledning om en bevilling, et statstilskud på 25 000 kr., men var så ærlige på et medfølgende overslag over udgifterne at oplyse, at 23 500 kr. tænkes anvendt til en festbanket. Nu er banketter dyre for den enkelte festedeltager, hvis han selv skal betale. Det er billigere for den enkelte, hvis man kan få skatteyderne til at betale for sig. Det er den slags, man kan skaffe flertal for i de fleste foreninger. Det gik dog ikke denne gang, men det uhyggelige i sagen er, at vi er kommet så vidt, at noget sådant kan opnå den pågældende fagministers godkendelse og af denne blive indstillet til finansudvalgets sanktion. Og det gør det så sandelig ikke bedre, højtærede hr. finansminister, at det også har passeret finansministeriet, og at det har kunnet få følgende påtegning derfra: Finansministeriet har i skrivelse af den og den dato tiltrådt, at der til dækning af det faktiske underskud ved det omhandlede møde stilles et beløb på indtil 25 000 kr. til rådighed. — Det er udtryk for en mentalitet, som har bredt sig i et alt andet end tiltalende omfang. Amtmand Pinholt har i sommer talt og skrevet om disse uheldige forhold, der udvikler sig ved det tiltagende tiggeri overfor staten og ved regeringens og rigsdagens tilbøjelighed til at være imødekommende. Desværre munder amtmandens kritik ud i det selvopgivende, at der vel ikke er noget at gøre ved det, hvad vi fra vor side absolut må bestride. Regering og rigsdag må sige nej til sådanne krav.

Jeg vil gerne på givne foranledning gøre en tilføjelse til mine udtalelser forleden om den tvungne opsparing. Der burde kunne opnås samme flertal for at ophæve loven om den tvungne opsparing som for ophævelsen af valutaskatten, eller i alt fald flertal. Det er bemærkelsesværdigt, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen i sit første indlæg under denne debat finder anledning til at udtale sin tvivl om det rigtige i, at socialdemokratiet accepterede den tvungne opsparing som led i forliget, ja, endog siger det så stærkt, som han gør det i udtalelsen om, at det på grund af den tvungne opsparing nok havde været klogere af regeringen, om der var blevet indgået et trekantet forlig med udelukkelse af det radikale parti. Stærkere fordømmelse af den tvungne opsparing kunne den ærede ordfører for socialdemokratiet ikke godt præstere. Det radikale parti er jo ellers, hvad vi også har hørt udtryk for i dag, socialdemokratiet meget nærstående, så nærstående, at det fremdeles, også efter forliget, forærer de radikale ekstra repræsentation i de vigtigste udvalg.

Altså betyder en udtalelse som den af det ærede medlem hr. H. C. Hansen den stærkest mulige afstandtagen fra lovgivningen om tvungen opsparing. Det ærede medlem følger ganske vist til, at en aftale er en aftale og en aftale skal holdes, men der foreligger da den mulighed, at de kontraherende parter kan blive enige om at ophæve aftalen, den samme mulighed, som forelå overfor valutaskatten, der også var et led i aftalen, og en mulighed, som retsforbundet for sin part meget tilråder at man benytter. Vi godkender naturligvis ikke, at man tager sig selv tilrette overfor loven, men vi forstår den vrede, loven om den tvungne opsparing har vakt. Den bør tilbagekaldes på samme måde som valutaskatten. Og da det jo slet ikke drejer sig om penge, finansministeren skal bruge, men kun om et ilde anbragt formynderskab overfor befolkningen, skulle man, selvom vi godt ved, hvor svært det er at erkende et begået fejltrin, i alt fald kunne enes om eller dog skaffe et flertal for at tage dette led ud af forligskomplekset.

**Aksel Larsen:** Hverken ministrene eller de ordførere, der har talt før mig i dag, har følt trang til i deres taler at komme ind på det, jeg har fremdraget, og som viser, at det store flertal af det danske folk må antages at være modstandere af Atlantpagten og den dermed forbundne oprustnings- og økonomiske forarmelsespolitik. Jeg tænker på den under betryggende forhold fore-